

Hvat dámar tær, at Útvarp Føroya sendir beinleiðis úr logtinginum. Skal útvarpið senda meira enn orðaskifti um logmansrøðuna og figgjarlógina beinleiðis úr tinginum. Er tað rætt, at útvarpið sendur mitt á degi úr logtinginum?

Sigfríður Olsen, sjúkrárhjálpari:

— Mær dámar tað væl og sjálvandi skal útvarpið varpa út annað enn orðaskiftið um figgjarlógina og logmansrøðuna, tí hetta gevur fólki betri møguleiki at fylgja við og fáa meira at vita.

— Hesuferð hefur útvarpið sent um dagin. Tað er ikki rætt, tí øll hava ikki møguleika at lurta. T.d. fólk á arbeiðsplássum, har larmur er, og fólk sum arbeiða úti hava heldur ikki henda møguleikan. Tí áttu fundirnir verið tiknir upp og sendir út aðrar tíðir.

Asla Jespersen, fakfelagsformaður:

— Tað er gott hjá fólki at hoyra beinleiðis sendingar úr tinginum, tí so fáa fólk at vita um stöðuna hjá landinum og hvussu tað er innanfyri í tinginum.

— Tað er ikki so gott, at útvarpið sendir um dagin, tí øll tey sum arbeiða hava ikki høvið at lurta tá. Men um útvarpið skal senda úr tinginum um kvöldið, so eru tað kanska heldur ikki so nógv sum lurta, um tað eru tey kvöld, sjónvarpið sendir. Tí má tað vera kvöld, tá einki sjónvarp er.

Serligu fyrimunirnir hjá fiskivinnuni mugu beinast til aðrar vinnugreinir

sjónarmið

Í dag:

Martin Djurhuus, skrivari í Menningargrunninum

— Sæð út frá einum samfelagssjónarmiði er ynskiligt við einum fjølbroyttari vinnulívi, sum eisini umfatir annan idnað enn tann traditionella fiskiðnaðin, skrivir Martin Djurhuus m.a. í Sjónarmiðnum. Og í síðstu viku varð skjótt settur á eina — hóast hon er roynt áður — nýggja vinnugrein, gerð av møblum. Á myndini siggjast Martin Djurhuus, skrivari í Menningargrunninum, Ove Mikkelsen og Niklas Foldbo, nevndarlimir í Menningargrunninum, og uttast høgumegin sæst Bergur Wardum, sum er farin undir nýggja tiltakið.

Føroyar hava upplivað stóra framgongd við at byggja búskapin á spesialisering í fiskivinnu til útflutnings. Vansarnir av hesi spesialisering eru sjónskir. Búskapurin er viðbrekin og úrvalið av starvsmøguleikum avmarkað.

Ynski um ein minni viðbrekan búskap kann føra við sær, at tað er klókt at beina ein part av framleiðslukreftunum inn í aðrar vinnur, hóast hesar ikki geva eins stóra miðalinntøku sum høvuðsvinnan. Samfelagsligi úrtøku-missurin av at gera hetta kann uppfatast sum eitt neyðugt »tryggingaravgjald« til tess at sleppa undan stórarí búskaparligari ótrygd. Jú fjølbroyttari vinnulívið verður, jú betri møguleikar fær hvør einstakur fyri at finna tað starvsóki, har hann er best nøgdur og fær mest burtur úr fyri seg sjálvan og samfelagið.

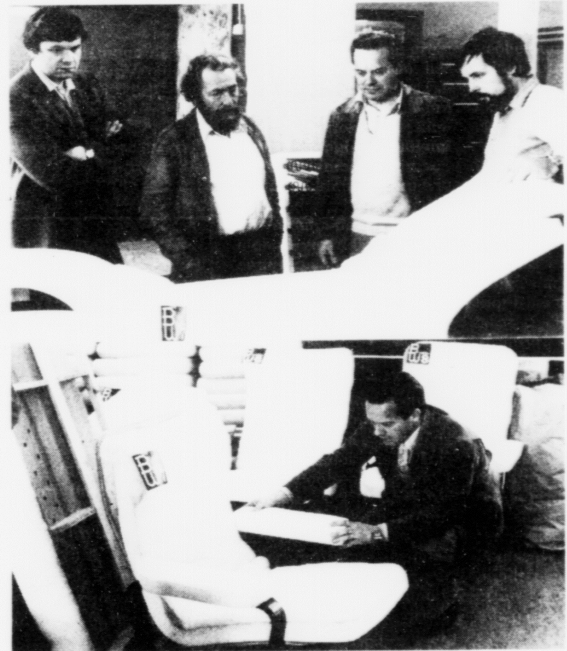
Samfelagið sum slíkt kann hava ein áhuga í, at ávisar vorur og tænastur, úr annars var neyðugt at innflyta ella vera fyrri uttan, kunnu framleiðast á staðn-

um. Verður ein vinna hjálpt fram, kann tað tí óbeinleiðis vera til gagn fyri aðrar vinnur við.

Sæð út frá einum samfelagssjónarmiði er ynskiligt við einum fjølbroyttari vinnulívi, sum eisini umfatir annan idnað enn tann traditionella fiskiðnaðin.

Tann vinnulivsfremjandi politikkur, ið førur er í Føroyum higartil, hevur mest miðað móti at stimbra fiskivinnuna og serliga at útbýggja fiskiflotan. Somuleiðis er eisini fiskiðnaðurin á landi stuðlaður. Í dag er tørvur á, at aðrar vinnur fáa betri sémir. Hetta kann lutvist gerast við at lata vinnustjóðandi politikkin umfata allar vinnur á jøvnum fœti. Fiskivinnan er nú komin so væl áleiðis, at alt bendir á, at minka um serfyrirminur hennara og heldur geva serligar fyrimunir til tær vinnugreiddir, ið higartil ikki rættiliga hava fingið høvðið fyri seg, m.a. idnað burtursæð frá flakavirkjum.

Spurningurin er síðan, um hetta kann hugkast at henda av sær sjálvum, ella um tað er neyðugt hjá tí almenna at seta tiltøk í

verk, og um so er, hvørji tiltøk. Í flestum londum hevur tað almenna roynt at skunda undir idnaðarmenningina á ymsan hátt.

Fyri samfelagsbúskapin er tað ein fyrimunur, at hitt almenna ávirkar avgerðir vinnulivsins, tá ið hesar annars høvdu verið tiknar á einum ófullkomnum samfelagsbúskaparligum grundarlagi. Royndir visa, at skal eitt útjaðarøki sleppa undan stöðugari afturgongd, er neyðugt við almennum tiltøkum, ið kunnu skapa møguleikar fyri framburði.

Liberalistiska hugsjónin vil vera við, at best fæst burturúr, bæði hjá hvørjum einstakum og hjá samfelagnum, um fólk sleppa at avgera sjálvi, hvar og nær tey vilja arbeiða, hvussu nógv tey vilja brúka og til hvat, hvussu nógv tey skulu spara og á hvønn hátt, um tey vilja gera iløgur ella ei, og um so er, i hvørjar vinnur.

Hóast føroyski búskapurin kanska byggir á liberalistisku meginreglurnar um privat fyrirkæsemi og frian marknað, so hava bæði vinnulivsumboð og myndugleikar í mong ár ásannað,

at skuldi framhaldandi framburður tryggjast í Føroyum, so vóru almenn tiltøk neyðug.

Í øllum teim londum, ið Føroyska vinnulívið skal kappast við, verður vinnulívið beinleiðis ella óbeinleiðis stuðlað. Tað er tianverri fleiri og fleiri virkir í Føroyum, sum eru um at fara av knóranum av tí, at tey ikki eru kappingarfer við tey virkir uttanlands, sum fáa almannan stuðul. Sum dømi kann nevast landbúnaðurin, sum í fleiri londum verður stuðlaður, lutvist fyri at geva landinum trygd fyri, at fáa mat uttan mun til, hvat i hendir í útheiminum og lutvist av bygga-menningararsokum.

Kappingin landanna millum ger tað ofta neyðugt at royna at geva vinnulivinum sama stuðul, sum tað fær aðrastaðni.

Bæði í Føroyum og í teimum framkomnu samfeløgnum, ið Føroyar royna at líkjast, hevur sagan vist, at tydingarmikil avvik frá tí reindyrkaðu liberalistisku hugsjónini vóru neyðug um samfelagið skuldi gerast nóg gott at liva í hjá borgarunum.

Áhugaverd kanning um sildina á Vágsfirði

Bókin hjá Jørgeni M. Olsen kemur út í dag

»Í 1929, tá eg sum 17 ára gamal drongur fiskaði sild á Vágsfirði við pápa mín-um, varð eg varigur við hesa stóru havsild, ið kom sum tjóvur á nátt sníkjandi inn á fjórðin. Men ikki bar til at fáa hana í gornumum, og tí fór eg undir at kanna hana og atburð hennara. Tó var mær greitt, at skuldi nakað úrslit fáast burtur úr hesum kanningum, máttu tær gerast á náttartið.«

Úrslitið av hesum kanningum — ella ein partur av tí — sæst nú í eini áhugaverdri og vakrari bók. Bókin hjá Jørgeni M. Olsen kallast Náttúrarnar Børn og kemur út í dag. Náttúrarnar Børn, sum hevur føroyskan, danskan og enskan tekst, kostar 150 kr.

Teksturinn í bókini er ikki drúgvur, men hann er greiður og lættur at skilja hjá einum og hvørjum. Og væl er teksturin undir-

bygdur við myndum, sum Jørgeni M. Olsen hevur gjørt um, hvussu sildin ferðast og stendur inni á fjórðinum.

Í formælinum sæst, at kanningararbeiðið hjá Jørgeni M. Olsen ikki er nakað lotuverk. Nátt eftir nátt, tá veðrið hevur verið til vildar, hevur hann ligið á Vágsfirði líka síðan hann var hálvaksni. Fyrst saman við pápanum, Ola, síðan við vinmanninum, Jóhannes Johannesen,

sála, seinri saman við konuni, Margretu Olsen, sálu, og bróðurinum Sam.

Men Jørgen M. Olsen hevur ikki bara havt áhuga og eyga fyri sildini. Náttúran í síni heild hevur havt hansara áhuga, og í formælinum skrivur rithøvundin, at hann hevur forvitnisligar náttúrukanningar liggjandi til enn eina slíka bók.

Fyri stuttum hevði Jørgen M. Olsen eisini eina áhugaverda greinarøð

í bløðunum um dalking og hvussu álvarsilig hon er, kunnu vit bert hugsa okkum til, tá rithøvundin skrivur: »Tá var náttarfriður og eingin dalking og bar tí væl til at gera náttúrukanningar.«

Jørgen M. Olsen gevur sjálvur bókina út. Kjartan Hoydal og Ingi Joensen hava hjálpt høvundinum at greiða bókina til prentingar. Náttúrarnar Børn hevur Estra prentað.